

روزنامه سیاسی، اقتصادی، فرهنگی، اجتماعی، ورزشی صبح ایران
صاحب امتیاز و مدیرمسئول: مهدی رحمانیان
نشانی: تهران: میدان فاطمی، خیابان بهرام‌مصری، پلاک ۲۲ • تلفن: ۵۴ و ۸۸۹۳۶۲۷۰ • شماره ۱۲۰۵۳ • ۸۸۹۲۵۶۶۷
تلفن آگهی‌ها: ۸۶۰۳۶۱۱۹ • تلفن امور آگهی‌های شهرستان‌ها: ۷-۴۴۰۱۹۸۰۵ • تلفن امور مشترکین: ۸۸۹۰۳۵۴۸
توزیع: شرکت پیام‌رسان سبز • تلفن: ۶۶۲۸۷۳۴۴ • چاپ: صمیم

شرق

سه‌شنبه ۳۰ بهمن ۱۴۰۳ • ۱۹ شعبان ۱۴۴۶ • ۱۸ فوریه ۲۰۲۵ • سال بیست‌ویکم • شماره ۱۲۰۵۳ • صفحه

اذان ظهر تهران ۱۲:۱۸ • اذان مغرب ۱۸:۰۸ • اذان صبح فردا ۵:۲۳ • طلوع آفتاب ۶:۴۷

www.sharghdaily.com

aparat:tasvirshargh

Telegram:SharghDaily

youtube:sharghdaily

twitter:sharghdaily

instagram:sharghdaily1

دولت و بازسازی اعتماد

قادر باستانی تبریزی

ضرورت اقداماتی کارآمد و فوری برای پاسخ‌گویی به مطالبات مردم است. دولت باید با اجرای سیاست‌های شفاف، کاهش تنش‌های اقتصادی و ارائه راهکارهای ملموس برای مشکلاتی چون تورم و بیکاری، روند بازسازی اعتماد عمومی را تسریع کند. تجربه نشان داده است جامعه ایران همواره پذیرای تغییرات مثبت و امیدوار به اصلاحات سازنده بوده است. بنابراین، در شرایط کنونی بیش از هر زمان دیگری لازم است با تقویت تعاملات اجتماعی، شفافیت در سیاست‌گذاری‌ها و تمرکز بر مشکلات اصلی مردم، سرمایه اجتماعی دولت احیا شود و باور عمومی به امکان اصلاح وضعیت از مسیرهای موجود دوباره تقویت شود. برای برون‌رفت از این شرایط، دولت باید اقداماتی جدی و عملی انجام دهد که در زندگی روزمره مردم تأثیرگذار باشد. شفافیت در عملکرد، پاسخ‌گویی به مردم و افزایش تعامل با جامعه، نقش مهمی در ترمیم اعتماد از دست رفته دارد.

دولت باید نشان دهد صدای مردم را می‌شنود و برای حل مشکلات آنها، با اراده جدی پیش می‌رود. جامعه ایران در نقطه‌ای حساس از تاریخ خود ایستاده است؛ جایی که تداوم وضعیت کنونی می‌تواند پیامدهای ناگواری به دنبال داشته باشد. این وضعیت نه‌تنها موجب تضعیف انسجام ملی خواهد شد، بلکه در بلندمدت توان کشور را برای مقابله با بحران‌های داخلی و خارجی کاهش می‌دهد. در شرایطی که بحران‌های اقتصادی، اجتماعی و سیاسی به‌شدت کشور را تحت فشار قرار داده است، بازسازی اعتماد عمومی و تقویت سرمایه اجتماعی نه یک انتخاب، بلکه ضرورتی اجتناب‌ناپذیر برای حفظ انسجام و همبستگی ملی است. اعتماد عمومی، رکن اصلی پایداری و موفقیت جامعه، به‌جای تقسیم قدرت میان وضعیت بحرانی قرار دارد. مردم به‌ویژه در سال‌های اخیر، شاهد وعده‌های متعددی بودند که به تحقق نرسیدند و این امر منجر به احساس بی‌اعتمادی و سرخورده‌گی در میان اقشار مختلف جامعه شده است. بدون شک، توجهنکردن به این مسئله می‌تواند نه‌تنها تداوم مسیر توسعه را با چالش روبه‌رو نکند، بلکه جامعه را به نقطه‌ای غیرقابل بازگشت سوق دهد. به همین دلیل، تلاش برای بازسازی این اعتماد باید به اولویت اصلی سیاست‌گذاران، دولت و نخبگان تبدیل شود. بازسازی اعتماد عمومی فقط با اصلاحات اقتصادی یا اجتماعی میسر نخواهد بود. این فرایند نیازمند یک رویکرد

جامع است که در آن تمامی نهادهای حکمیتی و سیاسی نقش مهمی ایفا کنند. دولت به عنوان مهم‌ترین بازیگر در این زمینه، اقداماتی شفاف و مؤثر انجام دهد و از ایجاد فضای بی‌اعتمادی جدید جلوگیری کند. نخبگان اعم از سیاسی، فرهنگی و علمی، از دام‌زدن به منازعات بی‌نتیجه پرهیز کرده و به‌جای آن بر هم‌افزایی و حل مسائل اساسی مردم تمرکز کنند.

یکی از بزرگ‌ترین چالش‌ها در مسیر بازسازی اعتماد عمومی، توجه به اصول شایسته‌سالاری و کارآمدی است. جامعه ایران در شرایطی است که نیاز به مدیرانی کارآمد و متخصص دارد تا بتوانند از بحران‌ها عبور کنند و وضعیت معیشتی مردم را بهبود ببخشند. به‌جای تقسیم قدرت میان جناح‌های سیاسی و توجه صرف به سیاست‌های کوتاه‌مدت، باید مدیرانی انتخاب شوند که در راستای منافع ملی و برای توسعه‌کنشور عمل کنند.

تمامی جریان‌های سیاسی باید از منازعات بی‌پایان دست بردارند و براساس منافع ملی با یکدیگر همکاری کنند. موفقیت در این مسیر به بازگشت امید به مردم و جامعه بستگی دارد. ایران فقط از طریق مهار کارشکنی‌های دولت‌های موازی و ایجاد فضایی براساس هم‌افزایی و همکاری می‌تواند از بحران‌های کنونی عبور کند و در مسیر توسعه پایدار قرار گیرد.

هنرخوانی

در بفتا چه گذشت؟

فیلم‌ی است که همه ما می‌توانیم با آن ارتباط برقرار کنیم». در همین حال مایکی مدیسون برای «انورا» جایزه بازیگر زن را برد و این در حالی بود که به نظر بسیاری، مِدی مور برای «ماده» شانس بیشتری برای کسب این جایزه دارد. موزیکال ژاک اودیوار یعنی «امیلیا پریز»، «شسور» اقتباس موزیکال جان ام چو، «یک درد واقعی» جسی آیزنبرگ و «تلماسه: قسمت دوم» دنباله حماسی علمی-تخیلی دنی ویلنوو هم هریک با کسب جوایزی این مراسم را ترک کردند. همچنین «یک ناشناخته کامل» فیلم زندگی‌نامه‌ای بسیار تحسین‌شده درباره باب دیلن ساخته جیمز منکولد با وجود شش نامزدی، دست خالی به خانه رفت. در این مراسم شکست فیلم «امیلیا پریز» مشهود بود. این فیلم پس از افسایش توییت‌های نژادپرستانه بازیگر نقش اول آن، مورد بی‌توجهی جدی قرار گرفته است و شاید این روند در اسکار هم ادامه داشته باشد. این رویداد چندان به مسائل سیاسی توجه نداشت و دیوید تاتمت، مجری برنامه، تنها کسی بود که از دونالد ترامپ، رئیس‌جمهور آمریکا نام برد و گفت مثل بیتلجوس است، اما در نهایت این بخش از مراسم که از بی‌بی‌سی پخش می‌شد، حذف شد. رقابت برای جوایز سالانه بفتا به فیلم‌سازان و توزیع‌کنندگان فیلم و موفقیت آنها برای موفقیت در کیشه کمک می‌کند. این کمک برای تولیداتی با سرمایه کمتر و تهیه‌کنندگان کوچک حیاتی است.

۱۰۲

مار

مارهای سیاه شکم‌سرخ سمی دید. او پس از بررسی مارها متوجه شد آنها پنج مار بالغ و ۹۷ بچه مار هستند. چهار مار بالغ باردار که موقع زایمان‌شان بود در میان این مارها وجود داشت. قرار است تمام این مارها در طبیعت رها شوند. مارهای سیاه شکم‌سرخ سمی و خطرناک هستند اما علاقه‌ای به رویارویی با انسان ندارند.

۵ سال

ایرنا؛ بعد از پنج سال کسی نمی‌داند «هیوا» یک پوزیلنک نر است یا ماده؟ «هیوا» به عنوان خواهر هلیا و هانا شناخته می‌شد، اکنون در آستانه شش‌سالگی در جنسیت آن شبهه به وجود آمده است. این یوزیلنک که سال ۱۳۹۸ در پارک ملی توران به دنیا آمده است، از سال ۱۳۹۹ تا بهمن ۱۴۰۲ دیده نشد. مشاهده آن سبب ایجاد امیدواری شد تا شاید

بندر جابه‌ار از شهرستان سیستان و بلوچستان و تنها بندر اقیانوسی ایران است. به‌خاطر آب و هوای بهاری که بر این شهر ساکن است، اغلب مردم جابه‌ار را برای چهار فصل بهاری آن مخفف «چهاربهار» می‌نامند و به آن لقب بهشت جنوب ایران می‌دهند. کوه‌های میزبانی، تالاب لیپار، کوه گل‌افشان، روستای باستانی نیس و اسکله بریس از نقاط دیدنی جابه‌ار هستند. عکس: محمدمهدی پورعرب، ایرنا

یادداشت

سلامت مردم

در امواج خروشان دلار

علی مرسلی

دندانپزشک

در اینکه وضعیت خدمات درمانی با چالش‌های جدی مواجه است، شبهه‌های نیست، هرقدر سعی کنیم بار دراماتیک و احساسی کمتری به این قضیه بدهیم و مثلا بدبین نباشسیم، باز هم نمی‌توان از بار نگرانی و مشکلاتی که در پیش است فروگاست. تورم لجام‌گسیخته، بخش خدمات کشور، خصوصا خدمات درمانی را بیش از بقیه بخش‌ها در مضیقه قرار داده است. دولت‌مردان ما احتمالا در تصورشان می‌گذرد که هر اتفاقی بیفتد، در نهایت هزینه‌های درمان مردم را می‌توانند با نیروی کار ارزان و با اعمال دستورالعمل پایین نگه دارند. یعنی اینکه به روال قبل هزینه را از جیب کادر درمان و نیروی خدماتی بپردازند و کشور را به اصطلاح کوبانی اداره کنند. ولی به دلایل متعددی اداره کوبایی ایران حداقل در بخش درمان دیگر بیش از این ممکن نیست. یکی از این دلایل خیلی واضح است: بیش از ۲۰ درصد خدمات درمانی کلی ارائه‌شده در کشور خصوصی است و در بخش سربایی این میزان درصد بالاتری است. در بخش دولتی هم درصد زیادی از خدمات شبه‌خصوصی ارائه می‌شود (حتی از نظر سازمانی بسیاری از کادر درمانی، استخدام مستقیم دولت نیستند). مهم‌تر اینکه تمامی این بخش‌ها فرسوده و در حال فروریزش هستند. سال‌ها دولت در تلاش بوده است نقش ناظر، سیاست‌گذار، تصمیم‌گیر، ضابط قضائی و… را هم‌زمان در بخش درمان کشور (حتی بخش خصوصی) ایفا کند. تا زمانی که دولت ما یک دولت تأمین‌کننده بوده و می‌توانسته تسهیلاتی برای گروه‌های اجتماعی متنوع فراهم کند، این نقش همکاره دولت به طور عمومی پذیرفته می‌شد. اما دولتی که دیگر تأمین‌کننده نیست، نمی‌تواند فقط اعمال‌کننده دستورالعمل‌ها باشد.

دولتی که تا دیروز حتی برای بخش خصوصی تعرفه و قیمت تعیین می‌کرد، دیگر قادر به تعرفه‌گذاری حتی در بخش دولتی هم نخواهد بود و قوانین تعزیر و برخورد‌هایش هم جدیت خود را از دست خواهد داد. اگر هرکسی از جمله خود مسئولان اجرایی در این مملکت وجود دارند که تصور می‌کنند یا انتظار دارند با دستمزد دو تا پنج دلار، یک جراحی آپاندیس توسط پزشک متخصص در بیمارستانی در این مملکت انجام شود، بیماری از مرگ نجات پیدا کند و هیچ هزینه اضافی که در قانون تعریف نشده (زیمیزی یا هزینه‌های خارج از قانون تعریفی دولت) رد و بدل نشود، بهتر است به منطق خود شک کنند. آینده پیش‌رو برای نظام درمانی نگران کننده است. واضح است که با شرایط پیش‌رو، پزششن ظرفیت بسیاری از رشته‌های تخصصی، تب مهاجرت در میان کادر درمان، نامابدی دانشجویمان و دانش‌آموختگان در حال تحصیل در علوم پزشکی و اوضاع نابسامان اقتصاد سلامت، بیمارستان‌های کشور در آینده با چالشش کادر درمان و نیروی انسانی در بیشتر سطوح مواجه خواهند شد. مشکل تجهیزات و دارو هم با شرایط توری فعلی هر روز سخت‌تر خواهد شد، به طوری که با فرسوده‌شدن و به‌روز‌نشدن تجهیزات بیمارستانی کشور و خود بیمارستان‌ها و عقب‌ماندن صنعت دارویی کشور از دنیا، خواه‌ناخواه قیمت‌تمام‌شده همه خدمات درمانی و دارویی در کشور بالاجبار بالا خواهد رفت و نیروی انسانی حتی رایگان (مثل ایترن‌ها یا کادر درمانی که تعهد خدمت به دولت دارند) دیگر نمی‌تواند این شکاف بزرگ هزینه-درآمد را پر کند. اما نکته اندوهار، انتظارات برخی مردم از نظام سلامتی است که عادت داشتند آن را در دهه‌های اخیر با کشورهای توسعه‌یافته مقایسه کنند و الان واقع‌بینی مواجهه با شرایط جدید را ندارند. سال‌های قبل سیاست‌گذاران ما با اعمال سیاست افزایش ظرفیت در رشته‌های تخصصی سعی داشتند قیمت خدمات تخصصی را پایین نگه دارند. امروزه بیمارستان‌های ما نه‌تنها از متخصص بی‌هوشی و اطفال در حال خالی‌شدن است، بلکه حتی پرستار هم به اندازه کافی نداریم. واضح است دولت توانایی لازم برای بازسازی و حتی نگهداری نظام سلامت کشور را آن طور که باید ندارد. ادامه این روند باعث خواهد شد بخش درمان و سلامت از دایره اداره و کنترل دولت خارج شود.